

JEDYNIĘ PRAWDA

• JEST CIEKAWA •

O REDAKCJI

Jesteśmy zespołem, który podjął się trudnego, ale ciekawego wyzwania: **odkryć na nowo biografię i ocalić od zapomnienia postać jednego z najsłynniejszych publicystów XX wieku – Józefa Mackiewicza**. Spodziewamy się, że ta nieco zapomniana, a dla kogoś może zupełnie nieznana postać wzbudzi zainteresowanie szerszego grona czytelników, skłoni do sięgnięcia po jego utwory oraz zachęci do dyskusji i refleksji.

Zapraszamy również do odwiedzenia naszego portalu o Józefie Mackiewiczu:
www.jedynieprawda.org

Wydawanie dwumiesięcznika „Jedynie prawda jest ciekawa” o jednym z najbardziej kontrowersyjnych publicystów XIX wieku zainicjowała Fundacja „Vilniaus krašto fondas” (z lit. „Wileńszczyzna”). Została ona założona przez absolwentów polskich uczelni pochodzących z Wilna. Jest niezależną, niedochodową organizacją pozarządową zajmującą się wspieraniem osób o polskim pochodzeniu mieszkających na Wschodzie, w szczególności na Wileńszczyźnie.

Głównym celem projektu jest popularyzacja wiedzy o pisarzu i publicyście, kandydacie do Nagrody Nobla – Józefie Mackiewiczu. Realizatorom projektu zależy na zachowaniu pamiątek, dokumentów, książek oraz miejsc pamięci związanych z pisarzem. Nie mniej ważnym zadaniem jest promowanie działalności publicystycznej wśród młodego pokolenia Polaków na Litwie, co przyczynia się do rozwoju umiejętności krytycznego myślenia oraz szkoleniu warsztatu dziennikarskiego.

„Zadanie współfinansowane ze środków Kancelarii Senatu w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą w 2025 roku”.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Senatu oraz Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”.

JEDYNIĘ PRAWDA

• JEST CIEKAWA •

SPIS TREŚCI

• WSTĘP	3
• Geopolityczne szachy światowych mocarstw – konflikty zbrojne na Ukrainie i Bliskim Wschodzie	6
• Agresywny rosyjski neoimperializm pisze na nowo historię naszego regionu i świata	12
• Mackiewicza relacje z Rosją	16
• Nieklamany antykomunista	20
• Katyń Józefa Mackiewicza	24
• Publiczna anihilacja - postaci i twórczości niezłomnego literata.	30
• Tragiczny bohater, który odmówił wykonania wyroku śmierci...	36

An aerial, black and white photograph showing a wide, desolate street in a city, likely Gaza. The street is flanked by the ruins of buildings, with debris and rubble scattered everywhere. A few small figures of people can be seen in the distance on the street. The overall scene is one of devastation and war.

• GEOPOLITYCZNE SZACHY ŚWIATOWYCH MOCARSTW •

Świat Anno Domini 2025 roku jest coraz bardziej niebezpieczny i nieprzewidywalny - rozdarty potężnymi geopolitycznymi konfrontacjami, światowych mocarstw – wojną na Ukrainie, konfliktem zbrojnym na Bliskim Wschodzie oraz odradzającym się rosyjskim neoimperializmem.

Fot. Gruzy zniszczonych budynków w mieście Gaza - reuters.com

Zniszczone budynki widziane z izraelskiej placówki wojskowej w granicach „żółtej linii” w dzielnicy Shujaiya we wschodniej części miasta Gaza - reuters.com

W mijającym roku brutalny konflikt na Bliskim Wschodzie i krwawa wojna na Ukrainie nie schodziły z czołówek mediów na całym świecie.

Izraelskie wojsko rozpoczęło kampanię w Strefie Gazy w odpowiedzi na bezprecedensowy atak Hamasu na południowy Izrael w dniu 7 października 2023 r., w którym zginęło około 1,200 osób, a 251 zostało porwanych jako zakładnicy.

Od tego czasu w izraelskich atakach w Strefie Gazy zginęło ponad 70,000 tysięcy ludzi głównie kobiet i dzieci, według danych ministerstwa zdrowia zarządzanego przez Hamas.

Państwo Izrael wraz z premierem Benjaminem Netan-

jahu okazało się bezwzględne w odpowiedzi na atak terrorystyczny, szef izraelskiego rządu oskarżony jest o zbrodnie wojenne i ścigany przez Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK).

Niezależna Międzynarodowa Komisja Śledcza Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) - do spraw okupowanego terytorium Palestyny stwierdziła, że Izrael dopuścił się ludobójstwa na Palestyńczykach w Strefie Gazy.

W kontekście zbrodni wojennych dokonywanych na Bliskim Wschodzie i na Ukrainie należy wspomnieć, że pojęcie ludobójstwa w obecnym międzynarodowym

Palestyński mężczyzna i dzieci stoją przy mocno zniszczonym budynku otoczonym odsłoniętymi prętami zbrojenio- wymi i gruzem w mieście Gaza - reuters.com

obiegu prawnym, zawdzięczamy polskiemu prawnikowi, żydowskiego pochodzenia Rafałowi Lemkinowi. Pojęcie ludobójstwa po raz pierwszy, miało swoje zastosowanie w trakcie II Wojny Światowej w odniesieniu do zbrodni popełnionych na ludności cywilnej.

13 października br. w Szarm el-Szejk w Egipcie opublikowany został, plan pokojowy dla Strefy Gazy - autorstwa prezydenta USA Donalda Trumpa. Skomplikowany 20 punktowy układ pokojowy pomiędzy Izraelem, a Palestyńczykami przewiduje natychmiastowe zawieszenie broni, odblokowanie pomocy humanitarnej oraz oddanie władzy w Strefie Gazy w ręce

tymczasowej, apolitycznej i technokratycznej administracji palestyńskiej, działającej pod nadzorem międzynarodowej Rady Pokoju, którą kierowałbym sam Donald Trump.

W komunikacie dodano, że w tym gronie zasiadałby były premier Wielkiej Brytanii Tony Blair. Zaangażowanie państw muzułmańskich w stabilizację i odbudowę Strefy Gazy jest istotnym elementem planu pokojowego.

Liczni światowi komentatorzy i specjaliści studzą nadmierny entuzjazm ale pozostawiają nadzieję na trwałe porozumienie.

Budynek mieszkalny w mieście Wuhłedar zniszczony przez rosyjską bombę lotniczą - Donieccyzna. 22 kwietnia.
Foto: Serhij Kowalow. Projekt specjalny „Jednostki zwycięstwa”.

Drugim rozdzierającym serca Polaków i opinii publicznej na całym świecie konfliktem - jest militarna agresja Rosji na Ukrainę. Skala liczby uchodźców, którzy po wybuchu wojny przekroczyli granicę Rzeczypospolitej, otrzymując pomoc i wsparcie okazała się bezprecedensowa w historii świata.

Wojna na Ukrainie jest eskalacją konfliktu, który rozpoczął się w 2014 roku po aneksji Krymu przez Rosję i wojny w Donbasie. Pełnoskalowa inwazja rozpoczęła się 24 lutego 2022 roku, gdy Rosja rozpoczęła masową inwazję na Ukrainę, oficjalnie podając jako swoje cele „demilitaryzację” i „denazyfikację” kraju, które w praktyce jest podważaniem suwerenności i niepodległości Ukrainy.

Ukraina odzyskała niepodległość 24 sierpnia 1991 roku, kiedy Rada Najwyższa Ukraińskiej SRR uchwaliła Deklarację niepodległości Ukrainy. 1 grudnia 1991 roku wyniki referendum, w którym 90% głosujących opowiedziało się za niepodległością, potwierdziły tę decyzję. W trakcie rozpadu Związku Radzieckiego, na Ukrainie pozostały 2 tysiące strategicznych głowic jądrowych i 2500 pocisków taktycznych. Niestabilny i skorumpowany kraj posiadał trzeci co do wielkości arsenał jądrowy na świecie. Waszyngton obawiał się zgubionych głowic. Bill Clinton i Borys Jelcyń dobili w grudniu 1994 roku targu z Ukrainą.

Memorandum Budapeszteńskie o Gwarancjach Bezpieczeństwa podpisano w grudniu 1994 roku przez reprezentantów Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii, Rosji i Ukrainy.

Ukraina zgodziła się usunąć broń jądrową ze swojego terytorium i przekazać ją Rosji oraz przystąpić do układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej. USA, Wielka Brytania i Rosja w dokumencie zobowiązały się m.in. do poszanowania niezależności i suwerenności granic Ukrainy; powstrzymania się od stosowania groźby oraz użycia siły przeciw integralności terytorialnej bądź politycznej niezależności Ukrainy. Ponadto, według memorandum, żadna broń w ich posiadaniu nigdy nie zostanie użyta przeciw Ukrainie, wyłączając przypadki zgodne z Kartą Narodów Zjednoczonych oraz samoobronę.

Federacja Rosyjska swoją agresją militarną na Ukrainie niewątpliwie złamała zapisy porozumienia, niestety ranga prawna dokumentu podpisanego w grudniu 1994 roku budzi do dziś liczne kontrowersje. Memorandum Budapeszteńskie zamyka się w sześciu krótkich punktach, a jego treść pozostawia sporo miejsca na różnorodną interpretację jego zapisów.

Wieloletnia i całkowicie naiwna polityka wzajemnej współpracy politycznej i gospodarczej państw zachodnich z Federacją Rosyjską w szczególności byłej kanclerz Niemiec Angeli Merkel umożliwiła gigantyczne rosyjskie zyski ze sprzedaży rosyjskiego gazu i ropy do Europy, gazociągami Nord Stream 1 i Nord Stream 2.

W praktyce dyktator i zbrodniarz wojenny Władimir Putin błyskawicznie zmodernizował armię Federacji Rosyjskiej, powiększył rezerwy walutowe, ponownie wskrzeszając agresywne neoimperialne tradycje sowieckiej Rosji, które tak umiejętnie opisywał i przed którymi wielokrotnie przestrzegał, wielki polski pisarz i publicysta Józef Mackiewicz.

Głównym celem Rosji jest odwrócenie zmian geopolitycznych jakie nastąpiły w latach 90. XX wieku po upadku Związku Sowieckiego. Kremlowskie „elity” nigdy nie pogodziły się ze wstąpieniem swoich dawnych wasali do Paktu Północnoatlantyckiego (NATO). Można z całą pewnością stwierdzić, że jeżeli podbój Ukrainy zakończy się dla Rosji sukcesem, to polityka odbudowy imperium będzie kontynuowana.

Marcin Hałas

Kościół zniszczony przez rosyjski ostrzał
Foto: Serhij Kowalow - ukrainer.net

Kobieta idzie po ulicy zniszczonej przez rosyjskie ostrzały
Zdjęcie: Sofija Solar - ukrainer.net

• AGRESYWNY ROSYJSKI NEOIMPERIALIZM

•
pisze na nowo historię
naszego regionu i świata
•

Nieoczekiwany upadek Sowieckiego imperium (ZSRR) w roku 1991 oznaczał utworzenie z jego elementów składowych 16 republik związkowych – nowych państw, których powstanie miało zwiastować nową architekturę świata. Federacja Rosyjska lat 90. okazała się bardzo słabym bytem, liczne kryzysy wewnętrzne, wszechobecna korupcja znalazły swoje odzwierciedlenie w pozycji międzynarodowej mocarstwa. Pod względem terytorialnym, państwo rosyjskie wróciło do swojej wielkości mniej więcej z XVII wieku mimo licznych kłopotów społeczeństwo rosyjskie zachowało strukturę multietniczną i multikulturową.

Fot. Rzeka Moskwa w pobliżu Kremla, Rosja

Rozpad Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich był nie tylko największą katastrofą geopolityczną XX wieku, ale również prawdziwym dramatem dla samych Rosjan. Wszechobecne odczucia utraty dawnej potęgi i wpływu oraz wspomnienie o destabilizacji gospodarczej i społecznej, które miały miejsce w tamtym okresie stały się kompletnie nieakceptowalne w szeregach politycznych decydentów i społeczeństwa rosyjskiego. Z drugiej strony, rozpad ZSRR był symbolicznym końcem zimnej wojny oraz politycznym i gospodarczym bankructwem systemu komunistycznego.

W niezwykle ciekawej książce „Polityka Między Narodami” Hans Morgenthau umiejętnie charakteryzuje i analizuje - **trzy przyczyny imperializmu: wojnę zwycięską, wojnę przegraną i słabość sąsiadów.**

Zimna Wojna zakończyła się przegraną ZSRR i błyskawicznym rozpadem sowieckiego imperium. Rosja straciła mocarstwowy status, stała się wyłącznie regionalną potęgą w świecie zdominowanym przez zwycięskie Stany Zjednoczone. Rosyjskie społeczeństwo karmione opowieściami o potędze brutalnie

zderzyło się z nową rzeczywistością. W świadomości Rosjan nie wydarzyła się żadna spektakularna bitwa lub inne rozstrzygające wydarzenie, które w prosty sposób tłumaczyłoby, jak nazwał to sam prezydent W. Putin „tak olbrzymią katastrofę geopolityczną”.

Jak wskazuje Hans Morgenthau w swojej publikacji, prowadzeniu przez dane państwo polityki imperialnej, zdecydowanie sprzyja istnienie próżni politycznej w postaci słabych i niestabilnych państw u swoich granic lub na terytoriach, atrakcyjnych ekonomicznie lub położonych w strategicznym miejscu dla jego bezpieczeństwa.

Szybko okazało się, że wobec krajów tworzących sztuczny i niewydolny politycznie i ekonomicznie twór, jakim niewątpliwie był Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich – nowa neoimperialna Rosja, będzie ponownie dążyć do przywrócenia swojej dominacji w takich krajach jak Białoruś, Gruzja czy Ukraina. Po dojściu Władimira Putina do władzy, który po raz pierwszy wygrał wybory w 2000 roku - tak dokładnie się stało.

Zdaniem wybitnego polskiego historyka prof. Andrzeja Nowaka chęć całkowitego zawładnięcia

Ukrainy jest ściśle związana z dziedzictwem historycznym Rosji. Zdaniem historyka i publicysty należy uważnie analizować i interpretować dzieje, jeśli chce się zrozumieć współczesny świat, w tym konkretnym przypadku istnienie imperialnej, despotycznej kultury politycznej, jaka rozwija się przez setki lat, opartej na tradycji moskiewskiej, wzmocnionej przez komunistyczną ideologię.

Prof. Nowak w swojej obszernej monografii „Polska i Rosja. Sąsiedztwo wolności i despotyzmu X-XXI wiek” podkreśla, że Kijów jest traktowany w Moskwie jako kolebka państwowości ruskiej. – „Skoro kijowska kolebka piastuje dzisiaj zupełnie inny naród, który chce żyć odrębnie i samodzielnie i w dużej mierze jest ukształtowane przez wpływy Zachodu, to Rosja się z tym nie godzi”.

Polityka historyczna jest jednym z najpotężniejszych narzędzi rosyjskiego neoimperializmu. Kluczową strefą oddziaływania tej polityki jest narracja o środkowej i wschodniej Europie, w której Moskwa pragnie przywrócić swoje dawne wpływy. W przestrzeni internetowej działają wyspecjalizo-

wane boty, które dezinformują przekazując fałszywe wiadomości (fake news), wzniecają liczne lokalne, narodowe i międzynarodowe podziały.

W dramatycznych okolicznościach, kiedy Ukraina kolejnymi „rewolucjami godnościowymi” okupionymi daniną ludzkiej krwi walczyła o swoją wolność i niepodległość, zdecydowanie odrzucając „ruski mir” - interwencja Rosji wydawała się przesądzona.

W 2014 roku Rosja przy całkowitej bierności Zachodu, zbrojnie zajęła Krym oraz zainspirowała quasi „wojnę domową” we wschodniej części Ukrainy. Utworzenie pseudo Republik Donieckiej i Ługańskiej było tylko wstępem do tego co musiało nastąpić później, czyli otwartej wojny przeciwko Ukrainie. Rosja bez Ukrainy nie może nawet myśleć o odtworzeniu dawnego imperium – zatem próba anektowania sąsiada, okazała się politycznie i militarnie przesądzona.

• MACKIEWICZA RELACJE Z ROSJĄ •

Rosja przedrewolucyjna była bardziej ludzka niż Rosja sowiecka – tak Józef Mackiewicz mówił o kraju, w którym spędził swoje dzieciństwo. Jego relacje z Rosją nie należą do najłatwiejszych, wybuch rewolucji bolszewickiej określa jako początek końca, ludzkiego oblicza Rosji.

Fot. W redakcji „Słowa” w latach dwudziestych; od lewej: Bolesław Wit-Święcicki, Witold Tatarzyński, Józef Mackiewicz, Kazimierz Luboński i Hartung - jozefmackiewicz.com

Wojna polsko - bolszewicka. Wymarsz oddziałów ochotniczych na front z Pragi (Warszawa). Fot. AIPN

Swoje dzieciństwo Józef Mackiewicz spędził w carskiej Rosji. Lata przedrewolucyjne, pisarz określa lepiej aniżeli wszystko, co się wydarzyło po rewolucji. Rosja carska była tolerancyjna wobec innych narodowości, kultywowała moralność chrześcijańską, respektowała niezawisłość sądownictwa i szanowała własność prywatną. Według Mackiewicza ówczesna Rosja, niewiele różniła się od innych, znanych wtedy monarchii zachodniej Europy.

Zdaniem publicysty Rosja była wewnętrznie podzielona nie ze względu na narodowość, ale warstwy społeczne. Zatem istniała tam nie tyle nierówność narodowa ale stanowa.

Rosja była niewątpliwie imperium, ale było to imperium nie ideologiczne i nie totalitarne. W życiu publicznym obowiązywały określone zakazy, obywatele Rosji cieszyli się względną wolnością i nie byli ideologicznie indoktrynowani. Zdaniem poety i publicysty taka Rosja nie była znana w Polsce centralnej, szerzej znana i postrzegana wyłącznie z perspektywy Królestwa Polskiego - **potocznie zwanego Kongresówką**, które utworzone zostało decyzją kongresu wiedeńskiego, połączone unią personalną z Imperium Rosyjskim w latach 1815–1832 w oparciu o Konstytucję Królestwa Polskiego z 1815 roku.

Tak postrzegana carska Rosja zdaniem Mackiewicza – była jedynie nieprzejednanym wrogiem Polaków i niepodległości Polski.

Ta anachroniczna jednostronność postrzegania Rosji, miała istotny wpływ na polityczną ocenę wybuchu rewolucji bolszewickiej. Zdaniem Mackiewicza elita polityczna Polski z Józefem Piłsudskim na czele, potraktowała bolszewików i „białych” Rosjan równorzędnie – wykazując brak zainteresowania dla zwycięstwa jednej ze stron w obu dostrzegając jednakowy - wielkorosyjski imperializm.

Mackiewicz kategorycznie i wiele razy odrzucał koncepcję, że bolszewizm jest historyczną konsekwencją dawnej Rosji. Jego zdaniem błędna teoria nie uwzględniała istotnego faktu, że Rosja przedrewolucyjna, bardziej zbliżona była do Europy Zachodniej niż do państwa Sowietów.

Bolszewizm, zdaniem Mackiewicza, nie tylko nie był kontynuacją dawnej Rosji, lecz był jej gruntownym odwróceniem – politycznym, ustrojowym, gospodarczym, filozoficznym, obyczajowym a nawet psychicznym. Bolszewicy – pisał Mackiewicz – zachowali, co prawda, zewnętrzne ramy imperium, ale całkowicie zmienili jego substancję wewnętrzną.

W słynnym artykule „Nie Rosja ale Sowiety” który ukazał się w Wiadomościach Literackich w 1947 roku, Józef Mackiewicz napisał dosłownie tak...

Przeгляд oddziałów Wojska Polskiego na Placu Łukiskim w Wilnie, tuż po zajęciu miasta. Na zdjęciu widoczni m.in. Józef Piłsudski, Edward Śmigły-Rydz, Stanisław Szeptycki i Kazimierz Sosnkowski (19 kwietnia 1919 r., domena publiczna).

“Żaden Polak nie może być Niemcem, żaden Polak nie może być Rosjaninem, albowiem te pojęcia wyłączają się wzajemnie. Polak, który staje się Niemcem czy Rosjaninem, przestaje być automatycznie Polakiem. Natomiast każdy Polak, Anglik, Francuz, Rosjanin może być bolszewikiem”.

Rosjanie zdaniem Mackiewicza, nie będą Polaków rusyfikowali to już okazało się nieskuteczne ale bolszewizowali i dadzą radę jeśli nie będziemy się skutecznie bronić.

Sowiecki podbój europejskich narodów Mackiewicz porównał do operacji chirurgicznej, która polega na wyjmowaniu pacjentowi mózgu i serca narodowego. Skuteczny zabieg podzielony jest na etapy, warunkiem jego powodzenia jest strasza, milcząca, sterroryzowana psychicznie bierność społeczeństwa. Jego bezruch. Jego fizyczne poddanie.

Rozważania Mackiewicza o Rosji i Związku Sowieckim, rewolucji i kontrrewolucji, nie dotyczyły wyłącznie historycznego opisu zdarzeń ale stały się częścią głębszej refleksji nad strywalizowaniem i deformowaniem rzeczywistości poprzez język.

Według Mackiewicza słowa używane w przestrzeni publicznej mają ogromne znaczenie i ich złe zastosowanie w określonych sytuacjach, może prowadzić do błędnej interpretacji zjawiska.

Idealnym przykładem było pozytywne znaczenie pojęcia „rewolucja”, które – zdaniem Mackiewicza – było swoistym koniem trojańskim służącym bolszewikom do zniewolenia myśli europejskiej.

Rewolucje w Europie miały często pozytywne korzenie, jednak w przypadku Rosji było całkowicie odwrotnie. Słowna żonglerka pozwoliła bolszewikom, kojarzyć przewrót z takimi pojęciami jak: wolność, demokracja i równość.

Czy zatem w Rosji istniała demokracja? Z pewnością nie, choć dla części opiniotwórczych przedstawicieli świata zachodniego „rewolucja” w Rosji miała zdecydowanie pozytywny wydźwięk.

Zdaniem Józefa Mackiewicza rewolucja bolszewicka nie był walką o sprawiedliwość i równość społeczną. Była to rewolucja, która całkowicie pozbawiła Rosję wolności i liberalnego pomysłu na własne państwo. Józef Mackiewicz jako pisarz, publicysta i sowietolog odpowiadał na pytanie, które często stawiał innym w celu potwierdzenia swojej tezy.

W jednym z najczęściej zadawanych głośno pytań – „gdzie było więcej miejsca dla prawdy i wolności społeczeństwa – w carskiej czy sowieckiej Rosji?”.

Aneta Kurowska, Marcin Hałas

•

NIEKŁAMANY ANTYKOMUNISTA

•

Józef Mackiewicz jako naoczny świadek narodzin systemu bolszewickiego, obserwował jego początkowe stadium. W wyniku osobistych doświadczeń i nieprzeciętnej inteligencji, jako pisarz i publicysta stworzył niezwykle spójną koncepcję antykomunistyczną, którą wyrażał w swojej publicystyce sowietologicznej. Stał się prekursorem takiego podejścia i nowej dziedziny nauki.

• KATYŃ JÓZEFA MACKIEWICZA •

Zbrodnia katyńska w historycznej świadomości narodu polskiego uchodzi za jedną z największych i najbardziej nikczemnych zbrodni XX wieku. Ofiarami tej hekatomby padło kilkadziesiąt tysięcy najlepszych i najwierniejszych Synów Polski, o których wiadomo było, że walczyć będą o odrodzenie niepodległej i suwerennej Rzeczypospolitej Polskiej.

Fot. Józef Mackiewicz (trzeci od lewej) nad otwartą mogiłą zbiorową, Katyń, maj 1943 - josefmackiewicz.com

To dopiero byłaby klęska... Zdruzgotanie bolszewików pod Humaniem i Rosławiem

Oddawna znaliśmy formułę następującą: Bolszewizm jest wrogiem podwojnym. Zewnetrznym i wewnetrznym. Zewnetrznym w osobie państwa napadającego z całym jego aparatem i armią, wewnetrznym w osobie trzeciej międzynarodówki podkopującej obronność przeciwnika.

POLITYCZNA BAKTERIOLOGIA

Musimy jednak sobie powie dzieć zupełnie wyraźnie: bolszewizm jest wrogiem przede wszystkim i nade wszystko, bo jest wrogiem nr. 1 każdego narodu. O ile wróg, że się tak wyrazimy „normalny” niszczy przede wszystkim państwo swego przeciwnika, o tyle bolszewizm pokonując państwo, niszczy jednocześnie naród, ewentualnie narody do państwa zamieszkujące. Ich dobra duchowe, ich ideały narodowe. I to niszczy w sposób gruntowny, socyficzną metodą podporządkowania polityki na rodowościowej systemowi komunistycznemu.

Teżeli się mówi o „bolszewickiej zaradzie”, to nie z zamiarem użycia obraźliwego słowa, a raczej dosłownie ściśle. Bolszewizm działa bowiem w sposób rozkładający zaradliwy na cały naród, jak epidemiczna choroba na masę

się samozakłamaniam, oto objawy notoryczne. Na usprawiedliwienie ich należałoby stwierdzić, że objawy takie powstają zazwyczaj w atmosferze beznadziejności, kompletnej, światodowej beznadziejności. Gdyż po miesiącach już ludzie ci uświadamiali sobie, że ten promotor każdej akcji ludzkiej — przyszłość, przestaje dla nich istnieć. Przyszłość w państwie sowieckim, to jakaś szara, leniwinie ciekąca struga, w którą zanurzone jest każde ludzkie indywiduum, a to, że tak być mncie, odbierało wszelką energię i chęć oporu. Działanie rozkładowe rzeczywistości bolszewickiej rozbiła wszelką spójnię narodową, każdą możliwość wspólnego działania, tajemnej kontragresji. Ludzie o pewnych kryteriach, zapatrywaniach, na różnych stanowiskach społecznych, ludzie różnych środowisk, a przeciwieści wspól nymi cechami narodowymi — przestali nagle rozumieć wzajemne postępowanie, natomiast poczęli się obawiać jeden drugiego, z tej prostej przyczyny, że przestało być wiadomem kto tu jest wróg, a kto swój. Kto jeszcze Polak. Litwin, Białorusin. Rosjanie. Tata? a kto już tylko — bolszewik.

NAJWIEKSZE NIESZCZĘŚCIE XX W.

Z głównej Kwatery Führera, 9 sierpnia. DNB donosi: Naczelne Dowództwo Sił Zbrojnych donosi:

Jak już podano w nadzwyczajnych komunikatach niemieckie wojska, przy bohaterkim współudziale oddziałów węgierskich, odniosły na Ukrainie wielki sukces. W bitwie pod Humaniem zniszczono całkowicie 6 i 12 oraz częściowo 18 armię, ogółem 25 dywizyj strzeleckich, górskich oraz pancernych. W ręce nasze wpadło po nad 103.000 jeńców, w tym dowódcy 6 i 12 armii. Zdobyto 317 czołgów 859 dział, 242 przeciw czołgowych oraz przeciwlotniczych armat, 3250 samochodów ciężarowych, 12 pociągów oraz olbrzymie ilości innego materiału wojennego. Krwawe straty nieprzyjaciela wynoszą ponad 200.000 żołnierzy.

Na południe od błot Prypeci niemieckie wojska, po kilkudniowych walkach w bezdrożnym i błotnistym terenie, zajęły ważny węzeł kolejowy Korostio.

Otoczone w okolicy Rosławia, 100 km. na południowy-wschód od Smoleńska, sowieckie wojska, co również w nadzwyczajnym ko-

drli w nocy na 8 sierpnia, bomby najcięższego i ciężkiego kalibru trafiły w dok pływający oraz w mniejszy okręt wojenny.

W ciągu ostatniej nocy nieprzyjaciel zrzucił na północne i północno-zachodnie obszary wybrzeży niemieckich bomby kruszące i ra palające. Jak również na zamieszkałe dzielnice w Hamburgu i Kilonii. Wśród ludności cywilnej są nieliczne ofiary. Kilka nieprzyjacielskich samolotów, które próbowały zaatakować Berlin, odpędzono ogniem artylerii przeciwlotniczej. Nocne samoloty myśliwskie strąciły trzy, a artyleria marynarki wojennej — jeden bombowiec.

Na froncie Tobruku odparto ataki nieprzyjaciela

RZYM, 9 sierpnia. DNB donosi: Główna kwatera Sił Zbrojnych komunikuje w Afryce północnej na froncie Tobruku w nocy na 8 sierpnia odparty został atak nieprzyjaciela ze stratami po jego stronie. Atak ten miał na celu napad zniacka na niektóre na-

nikowi straty i wziął jeńców. Nasze pościgowce w głębokim nalocie na południowym wschodzie od Sollumu zaatakowały wojska i brytyjskie samochody. Inne eskadry powietrzne zbombardowały urządzenia obronne i drogi w okolicy Sidi-El-Barani.

Nieprzyjacielskie samoloty dokonały nalotów na Bengazi i Tripolis, są pewne szkody i kilku rannych wśród ludności cywilnej Tripolisu. W Afryce Wschodniej niektóre z naszych oddziałów przedsięwzięły śmiałe naloty z różnych punktów oparcia przy Gondar, rozbiły nieprzyjacielskie oddziały, zadaly im straty i zdobyły broń. Nieprzyjaciel powtórzył swoje naloty na Gondar i wyrzucił pewne straty.

Skuteczny nalot

BERLIN, 8.8. DNB donosi: 6 sierpnia niemieckie bombowce przeprowadziły nadzwyczaj skuteczny nalot na węzeł kolejowy. znajdujący się na wiel-

Bestialstwo politruków

BERLIN, 9 sierpnia, DNB donosi:

Do szpitala polowego jednej z niemieckich dywizji w Estonii przed kilkoma dniami przewieziono rannego żołnierza sowieckiego, który na podłożu wypowiedzi innego jeńca należał do 72 pułku sowieckiej artylerii, wchodzącego w skład 11 dywizji strzeleckiej. Żołnierz był ciężko ranny w obie nogi, miał nadto rane ciała przez przewód pokarmowy oraz ichawicę. Zapytany, kto mu podczepił gardło, napisał na podsunętym mu kawałku papieru słowo „politruk” i pod tym umieścił swoje nazwisko „D. K. Borzow”.

Lekarz wojskowy znający język rosyjski, zaczął badać ten tajemniczy wypadek i dowiedział się od innego, znajdującego się w niewoli rannego, że żołnierza sowiec kieno Borzowa zranili polityczny komisarz pułku artylerii. Ponieważ żołnierz z powodu ran na nogach nie mógł już dać odpowiedzi, komisarz w ten sposób chciał z nim zmówić kłóttę koniec.

Internowanie w Svrli

Józef Mackiewicz (trzeci od lewej) nad otwartą mogiłą zbiorową, Katyń, maj 1943. Dziennik „Gazeta Polska Codziennie” z 19 września 2011 r. i Tygodnik „Gazeta Polska” nr 38 (946) z 21 września 2011 r. (w artykule Piotra Ferenc-Chudego i Rafała Kotomskiego pt. Zapomniane fotografie z Katynia) - jozefmackiewicz.com

ski był w tym okresie całkowicie w rękach ZSRR, a zabójstw dokonano strzałem w tył głowy – charakterystycznym dla sposobu działania NKWD – winą za zbrodnię, Niemcy obarczyli stronę sowiecką. Przyświecał im, jednak także inny cel niż jedynie wyjaśnienie okoliczności zbrodni i jednoznaczne ustalenie sprawców makabrycznej zbrodni, wykorzystali również sprawę Katynia do osłabienia i rozbiicia koalicji antyhitlerowskiej.

-
-
-

Zaproszenie Józefa Mackiewicza do Katynia nie było przypadkowe. Wybitny pisarz i publicysta aktywny od połowy lat dwudziestych, współpracownik wileńskiego „Słowa” nie zaniechał po rozpoczęciu II wojny światowej działalności dziennikarskiej – od

listopada 1939 do wiosny 1940 r. redagował „Gazetę Codzienną”, a po wybuchu wojny sowiecko-niemieckiej w roku 1941, opublikował w godzinowym „Gońcu Codziennym” kilka antykomunistycznych tekstów.

Niemcy mieli doskonałą wiedzę nie tylko na temat bieżących publikacji, ale także jego wcześniejszych działań i aktywności analizujących zjawisko sowieckiego komunizmu.

Mackiewicz był już wówczas znany i doceniany jako dziennikarz i publicysta ale i reportażysta, zajmujący się głównie zagadnieniami terenów dawnego Wielkiego Księstwa Litewskiego. Szczególnie dostrzegano znajomość realiów tego obszaru – mozaiki narodowościowej, wyznaniowej i politycznej, a także kompetencje w zakresie języka i komunikacji z autochtonami. Mackiewicz – a wie-

Bunt rojstów, Józef Mackiewicz, nakładem "Słowa", Wilno - Rok: 1938

Bunt rojstów – Dzieła, tom 13, Józef Mackiewicz, Wydawnictwo Kontra, Londyn - Rok: 2002

my to doskonale za sprawą opublikowanych tomów jego bogatej publicystyki międzywojennej – był niemalże w każdym zakątku tych ziem i uważnie obserwując zjawiska i zachowania lokalnych społeczności. Miał przy tym nie tylko dar obserwacji, lecz także temperament śledczego i badacza, poszukującego prawdy o zjawiskach, konfrontując różne relacje z dokumentami urzędowymi czy prawnymi, umiejętnie porównywał różne stanowiska i racje.

Mackiewicz znany był również ze swoich talentów literackich, wystarczy przywołać książkę „ Bunt Rojstów” z 1938 roku, która uważana jest za jedną

z najważniejszych pozycji - polskiego reportażu międzywojennego.

Józef Mackiewicz stworzył bez żadnego retuszu nie tylko barwny i fascynujący opis życia codziennego mieszkańców Kresów Wschodnich, lecz także jedno wielkie oskarżenie, ówczesnej administracji pań-

stwowej o nadużycia w stosunku do mieszkańców, wschodnich województw II Rzeczypospolitej.

Wizyta nad dołami śmierci oraz wstrząsające osobiste świadectwo, zostało przez Józefa Mackiewicza przedstawione w wywiadzie na łamach „Gońca Codziennego” w czerwcu 1943 roku pod wiele mówiącym tytułem „**Widziałem na własne oczy**”.

Mackiewicz będzie odtąd, właściwie jedynym polskim pisarzem, który nie tylko „zobaczył”, ale także głęboko przeżył, zapamiętał i udokumentował literacko - bezpośrednio spotkanie z namacalnymi dowodami zbrodni.

Wizyta w Katyniu na trwale naznaczy dalsze życie Mackiewicza - stanie się człowiekiem do śmierci żyjącym tą sprawą. Niezabliźniona rana, znajdzie swoje odzwierciedlenie w publicystyce i literaturze tego wybitnego polskiego dziennikarza, prozaika i publicysty.

Marcin Hałas

Józef Mackiewicz (trzeci od lewej) nad otwartą mogiłą zbiorową, Katyń, maj 1943 - jozefmackiewicz.com

• PUBLICZNA ANIHILACJA

postaci i twórczości
niezłomnego literata

•

Józef Mackiewicz był niezwykle odważnym i często kontrowersyjnym publicystą, zawsze wiernym wyznawanym wartościom - wolnym człowiekiem, który w swojej działalności literackiej, nieustannie szedł pod prąd. Wielokrotnie w swojej karierze mierzył się z bolesnymi pomówieniami, dotyczącymi rzekomej kolaboracji z reżimem hitlerowskim.

Zwłoki wydobyte z „dołów mordów”. Archiwum II Wojny Światowej, Instytut Zachodni w Poznaniu

Zarzuty kierowane po adresem Mackiewicza za-początkowało przyjęcie, za zgodą Armii Krajowej niemieckiej propozycji bycia świadkiem, ekshumacji ofiar zbrodni katyńskiej, a następnie opisanie w „Gońcu Wileńskim” (niemieckiej gadzinówce) tego, co zobaczył na własne oczy w Katyniu. W tamtym burzliwym okresie dziejów, redaktorem naczelnym niemieckiej bulwarówki był mężczyzna o nazwisku omen Mackiewicz - Bohdan Mackiewicz.

W bezpośrednim starciu z kłamstwami - dziś napisalibyśmy fake newsami na swój temat, publicyście z pewnością nie pomagała jego bezkompromisowa postawa i temperament.

W kwietniu 1943 roku Niemcy poinformowali świat o makabrycznym odkryciu. Chodziło o masowe groby polskich oficerów, odnalezione w Katyniu. Od początku wszystko wskazywało na to, że zbrodni dokonano w 1940 roku, co oznaczało, że nie mogli odpowiadać za nią Niemcy. Natomiast oni sami starali się za wszelką cenę wykorzystać te informacje propagandowo. Z polskiego punktu widzenia od samego początku, kluczową kwestią było szczegółowe wyjaśnienie wszystkich okoliczności. Rząd polski w Londynie do informacji podawanych przez Niemców podchodził nieufnie i zdecydował się zwrócić o wyjaśnienie wszystkich okoliczności, do Międzynarodowego Czerwonego Krzyża.

Zwłoki majora Wojska Polskiego - Archiwum II Wojny Światowej Instytutu Zachodniego

Fragment wywiadu Józefa Mackiewicza o jego pobycie w Katyniu, jaki ukazał się 3 czerwca 1943 roku w wydawanym w Wilnie przez Niemców „Gońcu Codziennym”.

Fragment wywiadu Józefa Mackiewicza o jego pobycie w Katyniu, jaki ukazał się 3 czerwca 1943 roku w wydawanym w Wilnie przez Niemców „Gońcu Codziennym”.

Zdaniem prof. Rafała Habielskiego z Uniwersytetu Warszawskiego postać samego Józefa Mackiewicza w kontekście zbrodni w Katyniu pojawiła się nieprzypadkowo. Przed wojną pisarz i publicysta pracował w redakcji konserwatywnego dziennika „Słowo”, a mentorem tego środowiska był znany germanofil Władysław Studnicki.

Samego Mackiewicza można więc uznać za w pewnym stopniu, proniemieckiego, jednak przy bardzo istotnym zastrzeżeniu - „nie ma to nic wspólnego z żadnymi sympatiami o charakterze nazistowskim”. Wydaje się zatem, że był to wyraz realizmu geopolitycznego Józefa Mackiewicza.

Brzemienna w skutkach, dramatyczna wizyta w Katyniu trwale zaważyła na życiu Józefa Mackiewicza, misją życiową pisarza stało się przekazanie światu, straszliwej wiedzy, którą posiadał.

W czerwca 1943 roku w „Gońcu Codziennym”, gazecie założonej przez Niemców w Wilnie, ukazał się wywiad z Mackiewiczem, który został zatytułowany „Widziałem na własne oczy”

Offsetowa reprodukcja oryginalnych wycinków z *Nowego Świata*:

Nowy Świat

THE POLISH MORNING WORLD.

NEW YORK — SOBOTA, 11 KWIETNIA (SATURDAY, APRIL 11), 1970

„SPRAWA JÓZEFA MACKIEWICZA”

Specjalny wywiad „Nowego Świata” z Mec. Stefanem Korbońskim

Od Redakcji:

W związku z kontrowersyjną działalnością publikacyjną pisarza polskiego na emigracji, p. Józefa Mackiewicza, „Nowy Świat” zwrócił się do mec. Stefana Korbońskiego, b. szefa Kierownictwa Walki Cywilnej w Kraju, w czasie wojny, z szeregiem pytań dotyczących tego okresu okupacji, stosunków wówczas panujących na Wileńszczyźnie, o których relacje są sprzeczne.

Poniżej podajemy treść prze-

nia, jako b. szefa Kierownictwa Walki Cywilnej, któremu podlegało cywilne sądownictwo podziemne z prośbą o wypowiedzenie się na ten temat”.

Odpowiedź: „W Wilnie, tak jak na przykład w Warszawie i w Krakowie, niemieckie władze okupacyjne wydawały pismo w języku polskim pod nazwą „Goniec Codzienny”. Siestrzonym pismem „Gonca” w Warszawie był „Nowy Kurier Warszawski”. Ponieważ z Niemcami byliśmy w stanie wojny

„Gonca Codzienny” i to wybitnym, gdyż pisywał również dla tego pisma artykuły redakcyjne. A „Goniec Codzienny” nie tylko propagował niemieckie cele wojenne i polityczne, ale drwił także z rządu polskiego w Londynie i polskich nadziei na odzyskanie niepodległości. Przyszłość ludności polskiej według niemieckiej propagandy, której tubą był „Goniec”, leżała tylko w całkowitym posłuszeństwie i pod porządkowaniem się władzy niemieckiej, która będzie wodzi-

Pod pręgierzem (sprawa Józefa Mackiewicza) - Londyn 1971. Nakładem Zarządu Głównego Koła Żołnierzy Armii Krajowej.

Wydawało się, że po zakończeniu II wojny światowej sprawa rzekomej „kolaboracji” Mackiewicza została ostatecznie wyjaśniona i zamknięta. Tak jednak się nie stało.

Kontrowersyjny spór natury moralno – politycznej otrzymał „drugie życie” za sprawą gen. Władysława Andersa i „Białej Księgi Katyńskiej”, w tekście której nazwisko Mackiewicza pojawiło się jeden raz i tylko w relacji innego świadka (pomimo jego kluczowej roli w powstaniu tej księgi, a następnie stawianiu się przez niego na licznych komisjach oraz prowadzeniu spraw mających na celu dalsze wyjaśnianie jego udziału w ekshumacjach).

Kulminacją kampanii oszczerstw stała się wydana w 1971 roku nakładem Zarządu Głównego Koła -

Żołnierzy Armii Krajowej, 44 - stronicowa broszura, pod nazwą „Pod pręgierzem”.

W instrukcji zaatakowano „oszczercze” publikacje i artykuły Józefa Mackiewicza, w którym oskarżano go o kolaborację w czasie wojny, celem opracowania było zdyskredytowanie jego osoby i publikowanych przez niego treści. Nie bez znaczenia pozostał fakt, że wydawcą broszury, było Koło Żołnierzy AK – grupy, której autorytet, został wcześniej skutecznie podważony przez samego Mackiewicza.

Cała sprawa zamieniła się w gorszący i nierówny medialny pojedynek – publicysta (J.M.) kontra część środowisk wchodzących w skład Armii Krajowej.

Pisarz i publicysta nieraz krytykował stanowisko i konkretne decyzje podziemnej organizacji niepodległościowej (AK), szczególnie jej krótkowzroczność, względem zagrożenia płynącego ze Wschodu oraz

fakt, że dała się świadomie zinfiltrować, popełniała liczne błędy, które zdaniem Mackiewicza w konsekwencji doprowadziły do okupacji sowieckiej. W broszurze pojawiły się liczne zarzuty – w dużej części odnoszące się nie tylko do samej kolaboracji, ale także tego, że Mackiewicz nie był zbyt chętny do konsultowania swoich działań z Komisją Orzekającą w Londynie. Powoływano się także na reakcję pisarza na oświadczenie Koła Żołnierzy AK z 8 stycznia 1948 roku.

Pisarz i publicysta pozostał konsekwentny w swoich słowach i działaniach, nigdy nie bał się wyrażać niepopularnych opinii. W rezultacie był atakowany przez wszystkie środowiska, które krytykował – w szczególności przez Armię Krajową.

Stał w kontrze w stosunku do tych osób, którzy idealizowali tę formację (AK), tym samym sprzeciwiając się nowemu światowemu porządkowi.

Na długiej liście ideowych oponentów pojawił się legendarny kurier, Jan Nowak-Jeziorański – dyrektor polskiej rozgłośni Radia Wolna Europa.

Ich spór dotyczący uznani granicy na Odrze i Nysie Łużyckiej doprowadził do tego, że autor „Lewej wolnej” nie był mile widziany gościem kultowej radiostacji.

Wielu publicystów, badaczy życia i twórczości Józefa Mackiewicza wielokrotnie podkreślało fakt, że „rzekoma kolaboracja” z Niemcami była jedynie wygodnym argumentem, używanym do krytyki pisarza i dziennikarza, w istocie prawdziwym powodem ataków był jego bezkompromisowy antykomunizm.

Zdaniem wybitnego teoretyka i historyka literatury polskiej, prof. Włodzimierza Boleckiego - „Jego utwory wywoływały gwałtowne polemiki, pisarza oskarżano o naruszanie politycznego i narodowego tabu i wielokrotnie usiłowano postawić pod pręgierzem opinii publicznej”.

Odpowiedzią wybitnego intelektualisty i świadka historii było jego życiowe motto, że „Jedynie prawda jest ciekawa”, które stało się najlepszym podsumowaniem życia i twórczości Józefa Mackiewicza.

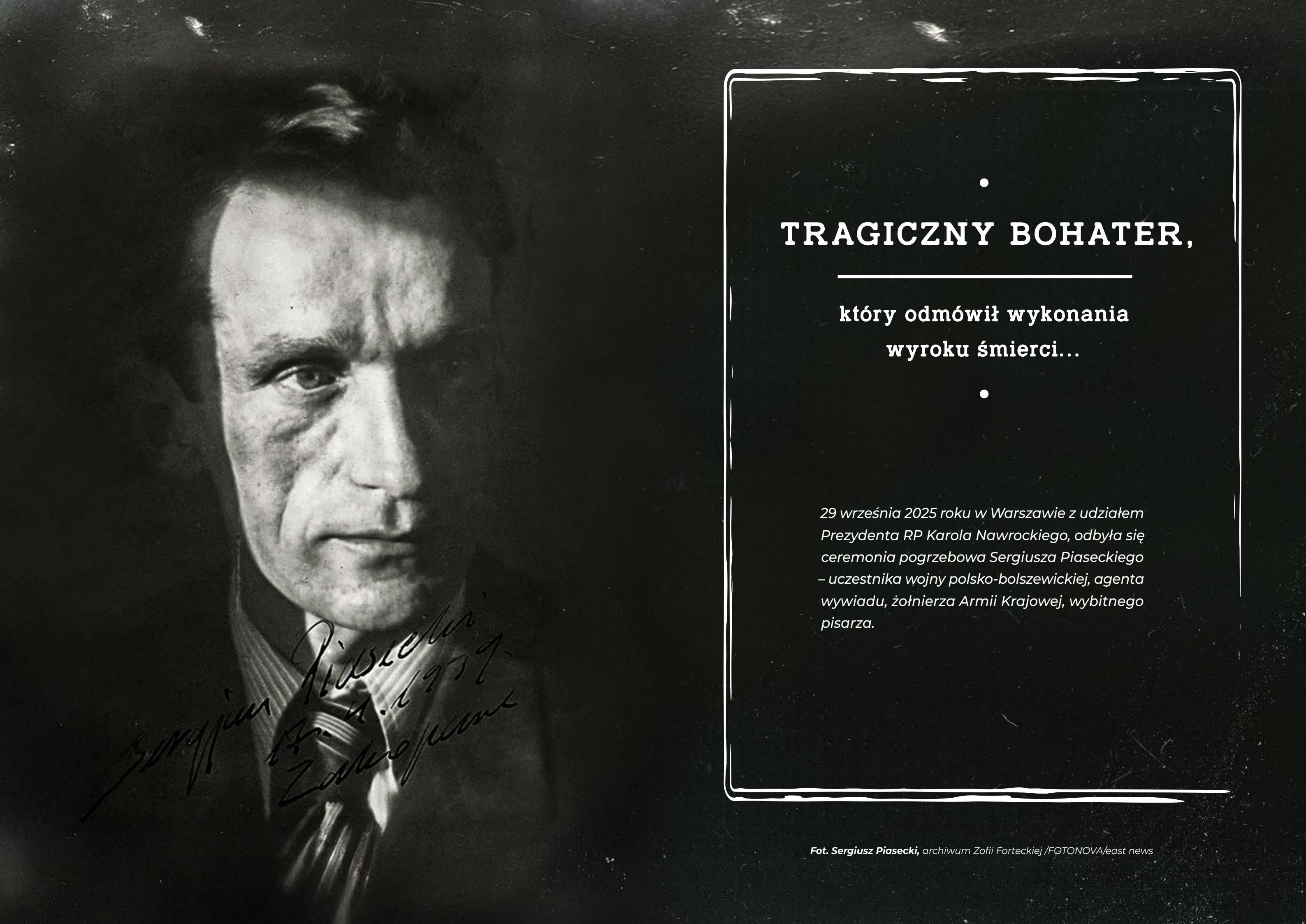
Bogusława Jodko, Marcin Hałas

Pracownicy Działu Nasłuchu Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa podczas przygotowywania codziennego biuletynu - Archiwa Państwowe, Narodowe Archiwum Cyfrowe

Pracownicy Działu Nasłuchu Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa podczas pracy - Archiwa Państwowe, Narodowe Archiwum Cyfrowe

•

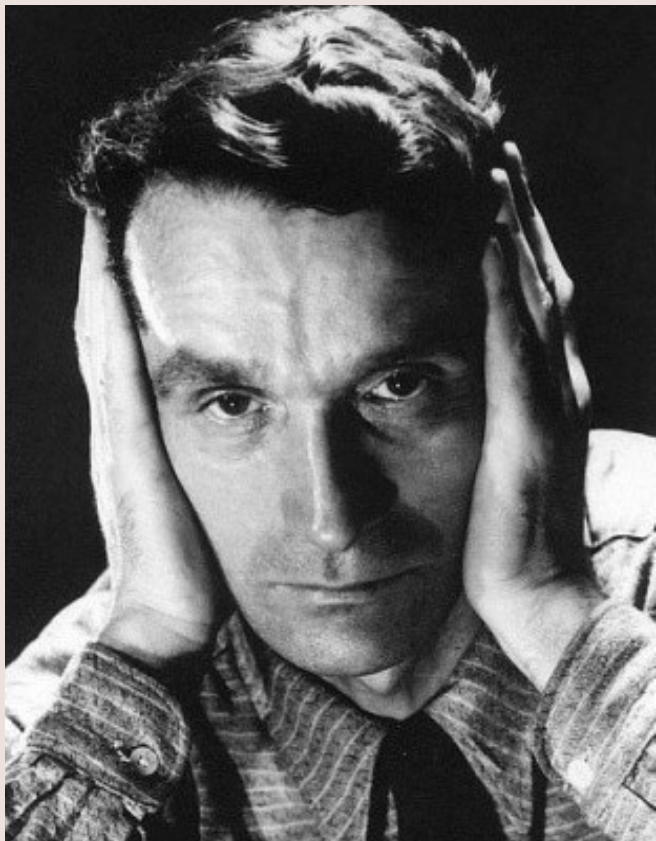
TRAGICZNY BOHATER,

•

który odmówił wykonania
wyroku śmierci...

•

*29 września 2025 roku w Warszawie z udziałem
Prezydenta RP Karola Nawrockiego, odbyła się
ceremonia pogrzebowa Sergiusza Piaseckiego
– uczestnika wojny polsko-bolszewickiej, agenta
wywiadu, żołnierza Armii Krajowej, wybitnego
pisarza.*

Fotografia portretowa Sergiusza Piaseckiego - „Archiwum Pełne Pamięci”

Portret Sergiusza Piaseckiego autorstwa Witkacego - domena publiczna, „Przystanek Historia”

Po blisko 80 latach, ponowny pochówek tego wybitnego Polaka na ojczystej ziemi, zorganizował Instytut Pamięci Narodowej. Uroczystej Mszy Świętej w Katedrze Polowej Wojska Polskiego przewodniczył ks. bp. Wiesław Lechowicz. Po nabożeństwie doczesne szczątki pisarza Sergiusza Piaseckiego - ostatecznie spoczęły na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Biografia Piaseckiego jest wielką lekcją życia - triumfu, upadku i nawrócenia człowieka, gotowym scenariuszem na wielki hollywoodzki thriller, historycznie – polityczny.

Sergiusz Piasecki urodził się w 1899 roku w Lachowiczach na Nowogródzczyźnie w dzieciństwie notorycznie zaniedbywany przez swojego ojca, maltretowany fizycznie i psychicznie przez jego konkubinę. Impulsywny, agresywny i bezkompromisowy, często niedożywiony młody Sergiusz Piasecki, szybko musiał nauczyć się radzić sobie sam w swoim w życiu.

W wieku 18 lat podjął brzemienne w skutkach decyzję, wyjazdu do Moskwy, gdzie na własne oczy obserwował rewolucję październikową 1917 roku – okrucieństwo bolszewików, śmierć najbliższych przyjaciół okazały się moralnym wstrząsem dla Sergiusza Piaseckiego.

Rewolucyjne doświadczenia raz na zawsze ukształtowały jego antykomunistyczne poglądy, które z czasem znalazły odzwierciedlenie w jego literaturze, podobnie jak bohatera naszego czasopisma i portalu internetowego „Jedynie prawda jest ciekawa” - Józefa Mackiewicza.

W 1920 roku Sergiusz Piasecki wziął czynny udział w wojnie polsko – bolszewickiej walczył w obronie Warszawy. Po zakończeniu działań wojennych odchodzi z armii, pozostaje jednak w trudnej życiowej sytuacji - bez środków do życia.

W poszukiwaniu lepszego jutra, udaje się na Wileńszczyznę gdzie zajmuje się szulerką, fałszowaniem czeków, wynikiem czego jest jego pierwszy życiowy upadek. Po latach swoje mroczne „doświadczenia” tego okresu opisze w powieści „Żywot człowieka rozbrojonego”.

W 1922 roku Sergiusz Piasecki zostaje agentem Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – przebiegły i odważny odnosi ogromne sukcesy. Pozyskując do współpracy sowieckich oficerów pije z nimi alkohol i zażywa kokainę, od której się uzależnia. Niesubordynacja, awantury z przełożonymi w wojsku, przemyt narkotyków, napady rabunkowe, notoryczne hańbienie munduru żołnierza Rzeczypospolitej Polskiej po zaledwie czterech latach pracy, doprowadzają Piaseckiego do wydalenia ze służby.

Sergiusz Piasecki upada po raz drugi – kiedy aresztowany zostaje za działalność rabunkową, wyrokiem sądu skazany na karę śmierci, która dzięki osobistej interwencji prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - Ignacego Mościckiego, zostaje zamieniona na 15 lat więzienia.

Karę pozbawienia wolności odbywa w najcięższym więzieniu II Rzeczypospolitej w zakładzie karnym na Świętym Krzyżu -zbuntowany często skonfliktowany ze strażnikami więziennymi w izolatce spędza blisko dwa lata.

Niezwykle inteligentny, wszechstronnie utalentowany szybko opanowuje literacki język polski, bezustannie czyta i powoli zaczyna pisać własne utwory. Szczególne miejsce w jego życiu, zajmuje dogłębna lektura Pisma Świętego, która pogłębia jego wiarę w Boga, doprowadza do odnowy duchowej i osobistego nawrócenia.

Po wyjściu z więzienia w 1937 roku podziękuję słowami, innemu wybitnemu polskiemu pisarzowi i dziennikarzowi - Melchiorowi Wańkowiczowi, który usilnie zabiegał o jego uwolnienie.

„Za zdjęcie z Krzyża – dziękuję, dziękuję, dziękuję...”

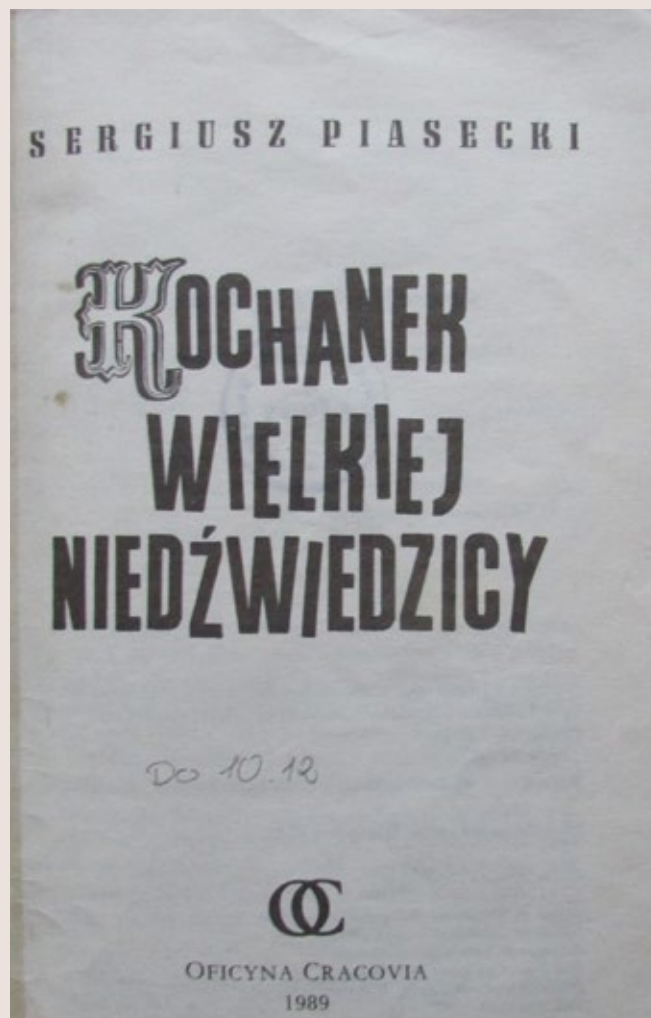
Biurko przy którym tworzył Sergiusz Piasecki - „Archiwum Pełne Pamięci”

Akwarele i rysunki Sergiusza Piaseckiego - „Archiwum Pełne Pamięci”

Akwarele i rysunki Sergiusza Piaseckiego - „Archiwum Pełne Pamięci”

Strona tytułowa powieści Sergiusza Piaseckiego „Kochanek Wielkiej Niedźwiedzicy” - „Archiwum Pełne Pamięci”

Pierwsze dwie książki o działalności wywiadowczej napisane w areszcie - odbiera mu więzienna cenzura.

Dopiero trzecia „Kochanek Wielkiej Niedźwiedzicy”, która dosłownie przedostaje się przez więzienne mury, powoduje eksplozję literackiej popularności Sergiusza Piaseckiego. Utwór staje się bestsellerem po latach przetłumaczonym na wiele języków.

W roku 1939 wybuchła II wojna światowa, Piasecki jako ochotnik ponownie wstępuje w szeregi Wojska Polskiego, broni granic Rzeczypospolitej z czasem staje się żołnierzem największej podziemnej armii świata – Armii Krajowej, która wykonuje wyroki śmierci na zdrajcach, kolaborantach, kryminalistach, którzy zdradzili własną Ojczyznę.

Maszyna do pisania Sergiusza Piaseckiego - Instytut Pamięci Narodowej

W tak dramatycznych dla Polski okolicznościach krzyżują się losy dwóch wybitnych pisarzy i patriotów, którzy poznali istotę i doświadczyli ogromu zła - sowieckiego i niemieckiego totalitaryzmu.

W prawdziwie hołubowych okolicznościach wybitny polski pisarz, dziennikarz i publicysta - Józef Mackiewicz otrzymuje swoje drugie życie.

Sergiusz Piasecki nie wykonał wyroku śmierci na Józefie Mackiewicz - stanowczo odmówił, ponieważ nie wierzył w jego winę, znał Mackiewicza jako patriotę i antykomunistę, był przekonany, że sfabrykowane zarzuty są sowiecką próbą zlikwidowania pisarza, który był gorącym przeciwnikiem komunizmu.

Mikołaj Bujak - KPRP

„To tylko człowiek o takiej systematyce psychologicznej, o takim doświadczeniu, o tak wielkiej intuicji i inteligencji emocjonalnej, jaką miał Sergiusz Piasecki, mógł dokonać takiej decyzji i dać żyć Józefowi Mackiewiczowi, za co także Rzeczpospolita jest mu dzisiaj bardzo wdzięczna”.

– powiedział prezydent Rzeczypospolitej Karol Nawrocki na uroczystości pogrzebowej Sergiusza Piaseckiego.

Bogusława Jodko, Marcin Hałas

ŹRÓDŁA

Geopolityczne szachy światowych mocarstw – konflikty zbrojne na Ukrainie i Bliskim Wschodzie

1. Tim Weiner - Szaleństwo i chwała. Wojna polityczna pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a Rosją, 1945-2020 (Rebis 2022).
2. Imperializm Rosji współczesnej, czyli o tym co doprowadziło do wojny na Ukrainie - OBSERWATOR MIĘDZYNARODOWY. PL
3. Izrael dopuścił się ludobójstwa w Strefie Gazy, twierdzi komisja śledcza ONZ. David Gritten BBC NEWS
4. 20 punktów. Plan pokojowy Donalda Trumpa dla Strefy Gazy – miesięcznik Wszystko Co Najważniejsze
5. Wojciech Golonka „ Globalne konsekwencje depopulacji Gazy” tygodnik DO RZECZY nr. 40/2025

Agresywny rosyjski neoimperializm pisze na nowo historię naszego regionu i świata

1. Wojna na Ukrainie – miesięcznik Wszystko co Najważniejsze
2. Polska i Rosja. Skazani na wrogość? – prof. Andrzej Nowak miesięcznik Wszystko co Najważniejsze
3. „Putin: rozpad ZSRR to katastrofa” – tygodnik Wprost
4. „Polska i Rosja. Sąsiedztwo wolności i despotyzmu X-XXI wiek” - prof. Andrzej Nowak

Mackiewicz relacje z Rosją

1. „Nie Rosja, ale Sowiety” Józef Mackiewicz
2. “Wiadomości” 04.05.1947, Rok 2, Nr 18 (57)

Niekłamany antykomunista

1. Na podstawie artykułu Grzegorza Łukomskiego w „Teologii politycznej”.

Katyń Józefa Mackiewicza

1. J. Mackiewicz, Nudis verbis, Londyn 2017, O kulisach tego zaproszenia, które przyjęte zostało za zgodą polskich władz podziemnych, zob. J. Mackiewicz, Sprawa mordu katyńskiego zwłaszcza rozdz. XIV zatytułowany Moje odkrycia w Katyniu.
2. Zybura M., Józef Mackiewicz jako świadek i monografista zbrodni katyńskiej w powojennych Niemczech [w:] Józef Mackiewicz (1902–1985). Świadek krótkiego stulecia, red. K. Ruchniewicz, M. Zybura, Łomianki 2013
3. Bunt Rojstów Józef Mackiewicz - wydawnictwo: Kontra 2019-01-01
4. Bałżewska K., Przestrzenie totalitarnego zniewolenia. Doświadczenie wojny i okupacji w twórczości Józefa Mackiewicza, Warszawa 2020. Instytut Pileckiego.

Publiczna anihilacja - postaci i twórczości niezłomnego literata

1. <https://ksiazki.wp.pl/czy-radykalny-antykomunista-i-idol-prawicy-byl-hitlerowskim-kolaborantem-kontrowersyjne-zycie-i-tworczosc-jozefa-mackiewicza-6145579281815169g/12>
2. „Pod pręgierzem”, Zarząd Główny Koła Żołnierzy Armii Krajowej, Londyn, 1971 r.
3. "Widziałem na własne oczy". Jak Józef Mackiewicz poznał prawdę o Katyniu?
4. Program I Polskiego Radia – audycja Eureka - 08.04.2022

